

3. O HŘÍCHU A HOUSENCE

Koncept stvoření světa Božím slovem, o kterém Bible mluví v knize Genesis, se přeci jen v něčem liší od konceptu sepsaného Písma, protože Písmo pojednává také a především o HŘÍCHU.

HŘÍCH podle mne nebyl Bohem zakalkulován do kódu stvoření světa, ale do záměru Písma rozhodně ano. Nový zákon přináší nejen nový úhel pohledu na HŘÍCH, ale má také svou vlastní variantu pohledu na stvoření světa a to skrze Slovo, které bylo na počátku. Tedy o stvoření světa nemluví Bible jen v knize Genesis, ale i v úvodu Janova evangelia:

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a život byl světlo lidí.

Potom Jan popisuje příchod Jana Křtitele, který byl poslán Bohem, aby vydal svědectví o tomto světle a pak pokračuje:

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Jan 1:1-13

Tím Slovem, které bylo na počátku a kterým byly „založeny světy“ je míněn Ježíš Kristus, neboť totéž Slovo se stalo tělem (člověkem) a přebývalo mezi lidmi. Boží Slovo tedy není jen „genetickým kódem“ stvoření světa, ale i kódem a zdrojem života lidí a Ježíš byl a je stejné podstaty. A protože Ježíš nikdy nezhrěšil, nemohl být HŘÍCH jakkoliv zakalkulován do kódu Božího slova při stvoření světa.

HŘÍCH je tedy jedinou existující skutečností, kterou Bůh nestvořil. Je to důležitý poznatek pro každé mé další bádání po viditelných souvislostech mezi Biblí a Bohem stvořenými přírodními tvary.

Nejzajímavějším přírodním tvarem, který mi nápadně připomínal to, co se se mnou stalo, když jsem uvěřil a přijal Ježíše Krista za svého osobního spasitele, je proměna housenky v motýla. Opravdu jsem si na sobě všiml řady okamžitých, nadpřirozeně prožitých změn.

Co se mi dříve líbilo dělat, se mi najednou začalo hnusit. Okamžitě jsem spálil veškerou okultní literaturu, pornografii i semínka marihuany. Duch svatý mne okamžitě i postupně začal vyučovat tomu, že ne jenom svými skutky hřešíme, ale i svým slovem a ne jenom slovem, ale i myšlenkou, nebo pohledem. Začal jsem na sobě zakoušet ne jen zázračné vysvobození z různých tělesných závislostí, ale i proměnu mysli a srdce, čili změnu zájmů a priorit života. Např. se v mém srdci sám od sebe zrodil zvláštní soucit s ostatními lidmi a osobní zájem na jejich spasení. Čím větší hříšník, tím zpravidla markantnější proměnu na sobě může pozorovat bezprostředně po svém obrácení ke Kristu.

Osobní prožitek fyzického umírání

Tehdy jsem vůbec netušil, jak nečekaná tajemství se v Písmu mohou skrývat. Bůh mi je také neodhaloval hned od začátku, ale jednal nejdříve s mými osobními hříchy.

Bible mluví o smrti starého člověka v nás. Tato smrt řeší jednu nutnou podmínku, aby Boží život v nás mohl začít znovu fungovat. Tou podmínkou je očištění od starých hříchů a to se děje skrze Kristovu prolitou krev.

Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili.

Řím 6:6

Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu.

Kol 3:3

Asi po jednom roce od uvěření jsem sám fyzicky prožil nadpřirozené znamení okamžitého uzdravení ze stavu, ve kterém jsem si myslel, že už snad umírám. Měl jsem teplotu, depresi, abstinenční příznaky a velkou, mnoho dní trvající únavu z nečekaného nezdaru v práci a vůbec ve všem. Jenom jsem ležel a sotva jsem se mohl hýbat. Vůbec jsem nechápal co se to se mnou děje. Připadal jsem si jako bych odpadl od víry, nebo mne Pán opustil. Až ve chvíli, kdy jsem si pomyslel: „Tak tohle je asi už smrt a tedy jediný výsledek mého celoživotního snažení a tento zoufalý stav konečným bodem, kam jsem to v životě dotáhl,“ v té chvíli jsem byl asi tak během dvou vteřin zcela uzdraven a svěží. Ba co víc, co jsem dříve považoval za normální stav zdraví, bylo vedle této svěžesti chorobou.

Posadil jsem se na posteli a připadal jsem si opravdu jako znovuzrozený. Cítil jsem se tak na sedmnáct a možná, že ani v těch sedmnácti jsem se necítil tak čistě a svěže. Nevěděl jsem tenkrát, co s tím mám dělat, začal jsem se bát, že se mi moje stará zneklidněná mysl začne vracet, tak jsem ve snaze si tento zázračný stav udržet, začal číst Bibli. Jedním dechem jsem přečetl celého Jóba. (Tato kniha mě totiž v prvním roce víry z Bible zaujala nejvíce.) Také jsem při tom začal psát a vydržel jsem u toho mnoho hodin, než jsem se trochu unavil. V té síle, kterou jsem z toho přijal, jsem pak ještě celých 14 dní držel úplný půst od jídla. Nic z toho ale nepomohlo k tomu, abych v tomto stavu zůstal už trvale.

Mám za to, že toto nadpřirozené uzdravení samo o sobě nic nezaručovalo, ale bylo spíše Boží řečí o tom, co se mnou Bůh následně zamýšlel udělat. Byla to jen taková ochutnávka toho, co je to „smrt starého člověka v nás“, která se teprve dalším životem měla začít reálně naplňovat. Nešlo tedy o výraz jejího trvalého naplnění a potvrzení. Chápal jsem to tak, že ono okamžité uzdravení ze stavu blížící se smrti, bylo vlastně Boží odpovědí na mou myšlenku:

„Tak toto je asi všechno, čeho jsem v životě dosáhl.“ Bůh tuto mou myšlenku potvrdil tím, že mi dal milost žít dál s plným vědomím, že člověk žijící bez Krista jen z vlastních sil nemůže v životě dojít dál, než jen v okamžiku své smrti k „**zrcadlu sebezděšení**“.

Kauza Housenka

I když jsem se svými starými hříchy zápasil ještě několik let, začal jsem už od začátku své víry přemýšlet o tom, zda pouhé očištění od starých osobních hříchů může stačit na to, aby člověk mohl vstoupit do nebeských příbytků. K tomu zřejmě bude potřeba projít ještě nějakou jinou, mnohem zásadnější proměnou, jakou prochází např. housenka v kukle, když ji Bůh proměňuje v motýla.

Tehdy jsem hodně přemýšlel o této proměně a o tom, zdali je dobré housenku pokládat za metaforu lidského HŘÍCHU, jak se to někdy v církvi říkávalo dětem v nedělní škole.

Ještě jsem netušil, že to bude právě první věta Bible skrývající rozdílnou povahu NEBE a ZEMĚ, která této proměně dá duchovní rozměr. První věta je už od stvoření světa (ještě před Adamovým pádem) důvodem k této proměně. Proto jím nemůže být pouze náš hřích (naše morálka), asi jako motýl nemůže být obrazem morálně polepšené housenky.

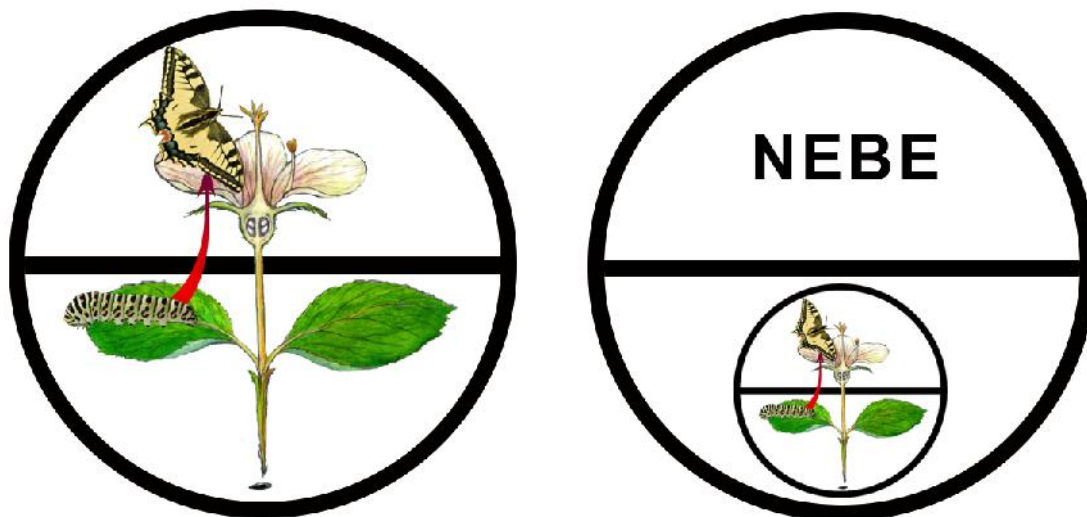
Housenka se proměňuje kvůli novému způsobu života ve vyšším patře své existence a právě takovým vyšším patrem nové existence je pro člověka NEBE, které pro něho Bůh připravil už od stvoření světa hned na počátku, jak říká první věta Bible.

Proměna housenky v motýla je poměrně vděčným motivem při výuce dětí v nedělní škole jako podobenství o proměně hříšníka v „nové stvoření v Kristu“ skrze smrt starého člověka, avšak pouze v pojetí jakési morální metafory: „Housenka, to je ten starý člověk v nás, egoista a sobec, co myslí jen na sebe, má kusadla a pořád by jen žrala to zelí. Když ale zemře svému hříšnému já a vlezde si do kukly jako do rakve, Bůh ji promění v motýla a to je to nové narození z Ducha svatého, které s námi dělá Ježíš. Místo zlých kusadel dostaneme sosáček a můžeme cucat sladký nektar z květů.“ Tolik metafora pro děti.

Často se zdůrazňuje, že to je pouze metafora a že to není totéž. Proč? Snad proto, že

housenka přeci jen nemůže být hříšná? To mě na tom totiž od počátku mátl. Jinak to totiž sedí docela přesně. Mě to právě strukturálně vzato jako totéž vždy připadalo, viděl jsem v tom jakýsi skrytý kód Bible, vtištěnou analogii vztahu mezi NEBEM a ZEMÍ.

Myslím si, že i my máme projít podobnou proměnou jako housenka, nikoliv už v přirozené, biologické poloze, ale v poloze nadpřirozené, která u člověka již znamená přesah do duchovního života v jeho vztahu k NEBI a Bohu.

Když jsem vztah „housenka – motýl“ použil asi tak před 20-ti lety jako svědectví o Kristu a o proměně, kterou on s námi dělá v rozhovoru se svým přítelem akademickým malířem, překvapila mne jeho reakce: „No tak dobrá, tak si počkáme, až to na nás přijde taky!“

Tehdy jsem vůbec nevěděl, jak mu odpovědět. Kam se mi z toho vytratil HŘÍCH?

Pokud by totiž housenka byla sama obrazem HŘÍCHU a motýl obrazem svatosti, pak by bylo opravdu všechno v pořádku, vše od začátku běží podle daného plánu. HŘÍCH by pak takto předem naplánovaný Bohem a zakalkulovaný do stvoření, přestával být pravým HŘÍCHEM. Pak by opravdu stačilo jen počkat, až to na nás (na celé lidstvo) přijde také a všichni se začneme v Bohem dané historické fázi kuklit a proměňovat v anděly.

Nebo si snad máme myslet, že to Bůh všechno věděl dopředu? To že Adam s Evou v ráji a dnes já i můj přítel akademický malíř zhřešíme a housenku s motýlem takto stvořil jen proto, abychom dnes měli šikovnou morální metaforu pro děti? To se mi vůbec nelíbilo.

Jak to tedy je s tím HŘÍCHEM?

Až když jsem si uvědomil, že HŘÍCH nemá jen morální rozměr vzpoury a neposlušnosti člověka vůči Bohu, ale má i metafyzický rozměr krutého následku ve fatální porušenosti světa a celého lidstva včetně nás všech, začal jsem chápat tu souvislost.

Právě kvůli HŘÍCHU přestala být tato proměna člověka technicky možná a proto už ji nelze dnes očekávat ani přirozeně aplikovat.

V této knize se snažím odlišit od sebe tyto dvě polohy hříchu tím, že naše osobní morální hříchy (znamenající neposlušnost) píšu malými písmeny a onen globální metafyzický HŘÍCH (znamenající porušenost světa) důsledně píšu velkými písmeny. Také Adamův hřích neposlušnosti píšu malými písmeny, ale jeho fatální následek trvající dodnes označuji jako HŘÍCH s velkými písmeny. Dá se říci, že pouze Adam svým hříchem způsobil „HŘÍCH“. Žádný jiný hřích už nemůže znovu způsobit vyhnání z ráje. Lidstvo už nemůže být mimo ráj více, než jak je. Všichni tedy hřešíme jiným způsobem než Adam, tím se sice prohlubuje míra svévole a zvěle ve světě, ale ne míra vyhnání.

Smrt však vládla od Adama až po Mojžíše i nad těmi, kdo hřešili jiným způsobem než Adam.

Řím 5:14

Porušenost světa kolem nás je viditelným následkem tohoto skrytého globálního HŘÍCHU. Věci už se zkrátka nedějí tak, jak původně podle Božího plánu měly. Lidé HŘÍCHEM ztratili svou původní nadpřirozeně přirozenou způsobilost nastoupit proces proměny, která byla už v ráji pro Adama připravena, aby se tak mohl stát spoluaktérem Božího záměru – propojení NEBE se ZEMÍ a Boha s člověkem.

HŘÍCH se tím stal překážkou a totální diskvalifikací k této původní proměně, nikoliv jejím vlastním důvodem a příčinou.

HŘÍCH je také navíc i v tom, že to vůbec nevíme.

Touto nutnou proměnou nemáme projít proto, že jsme zhřešili, ale protože jsme zhřešili, tak jsme vlastně o tuto původní nutnou proměnu přišli a navíc vůbec netušíme, že bychom kdy nějakou takovou proměnou měli kdy projít.

V čem je vlastní podstata HŘÍCHU snad nejlépe prozradí krátká bajka opět o housence:

Bajka o housence

Housenka celý život žrala suchou travu, sem tam nějaký tvrdý a hořký lopuch, nebo jiný plevel, až najednou přileze k velkému lánu krásného šťavnatého a sladkého zelí. Učiněný housenčí ráj. V tom ale přiletí housenčí anděl v podobě motýla, zatroubí na polnici a zavěsí: „Zakuklit!“ Co teď? Protože housenka nemá svobodnou vůli, nereaguje jinak než instinktivně, ztratí o zelí zájem a zakuklí se. Jak je to ale s námi lidmi? Kdyby housenka měla žádost očí jako člověk, mohla by začít namítat. „Ne Pane, ještě néé! Teď, když jsem konečně našla tak krásné zelí, ještě chvíli počkej, ať alespoň ochutnám.“ Může se stát, že promarní svůj čas a zůstane bez proměny. Pak ovšem nikdy nebude moci létat, nikdy se nenapije sladkého nektaru z květů a nikdy už nemůže mít mladá housenčata. Housenka přeci vajíčka neklade, nemá v sobě kód „věčného“ života. Zůstane se svým lánem zelí sama, přežere se, ztloustne tak, že se nebude moci hýbat, až praskne a nic.

„Kdo nalezne svůj život, ztratí jej, kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.“

Mat 10:39

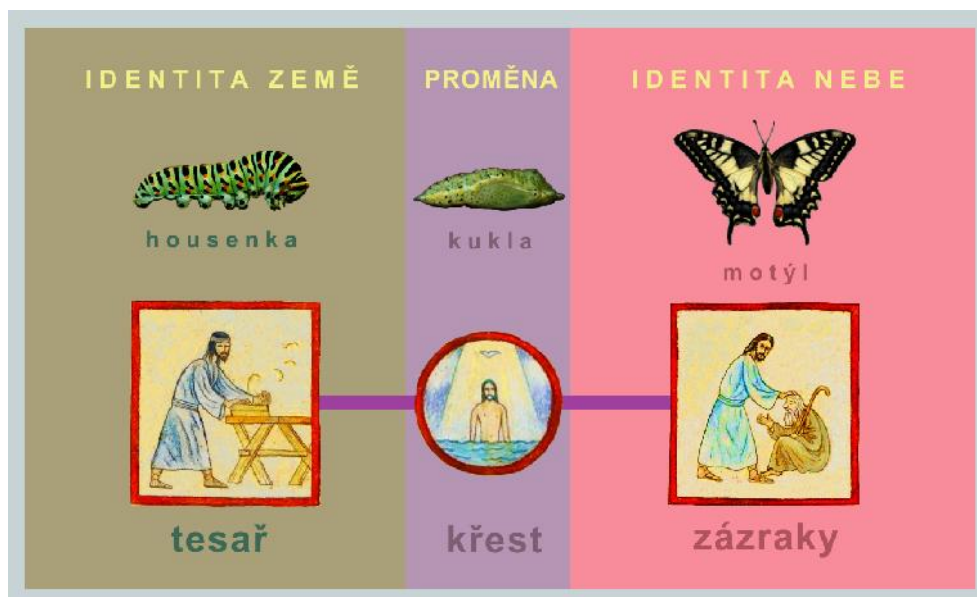
Housenka by tedy obrazně řečeno zhřešila až tehdy, kdyby nedbala Boží výzvy k zakuklení a dělala by si co sama chce. Minula by se cílem svého určení. Skutečným housenčím rájem je totiž květ a jeho sladký nektar, ale k němu se ve své původní podobě bez proměny dostat nemůže. Být housenkou tedy není HŘÍCH, hříchem je jako housenka zůstat a odmítnout se zakuklit. Pak tedy být pozemšťanem není HŘÍCH, ale odmítnout Boží výzvu k vnitřní proměně v nebešťana je právě to, co Ježíš v Novém zákoně nazval HŘÍCHEM.

Představme si, kam by došla taková zákonická housenka, která netuší nic o motýlech a o květy nahoře nad hlavou se nestará. Zato se věrně drží housenčího desatera: „Nebudeš dychtit po zelí jiné housenky!“ apod. Vzorně by všechno plnila a lichotila by si ve svém srdci, jak je ctnostná: „Správná housenka má žrát své zelí a né koukat po vzdušnejch zámcích někde nahoře ve květech. Já nepotřebuju lítat a cucat někde nějaký nektary, já jsem skromná a jestli je nějaký Bůh, tak to přece musí náležitě ocenit.“

Doufám, že začíná být jasné, že jde o něco víc, než jenom o morálku. My nemusíme zemřít svému „starému já“ jen pro svou mravní zkaženost, ale také proto, že je to od počátku světa v samotném kódu stvoření. Proč o tom nic nevíme? Protože jsme všichni od Adamova pádu součástí HŘÍCHEM porušeného světa.

Také Ježíš byl proměněn jako housenka

Ježíš sám ač bez hříchu prošel zde na ZEMÍ tímto procesem proměnění jako první. Ne proto, abychom se snad sami z vlastních sil snažili ho v tom následovat, ale spíše kvůli Duchu svatému, kterého nám poslal, aby on sám nás provedl stejnou cestou proměny.

Užasl jsem, když jsem se pod zorným úhlem tohoto základního vztahu NEBE – ZEMĚ, podíval na Kristův životopis. I Ježíš sám prošel ve svém životě podobnou dvoupatrovou proměnou jako housenka. Nejprve žil 30 let jako vzorný pozemšťan, který nikdy nezhrěšil a věrně pracoval jako tesař. Ve druhé fázi života nastoupil úplně nový, nadpřirozený způsob žití. V Boží moci sloužil lidem činěním zázraků, uzdravoval nemocné, křísil mrtvé, vyháněl demony a prorockým způsobem učil o přicházejícím Božím království. Tím předělem v jeho životě byl Janův křest a poušť. Křest je v Bibli vždy obrazem konce starého života:

„Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom i my, tak jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce, vstoupili na cestu nového života.“
Rím 6, 3-4

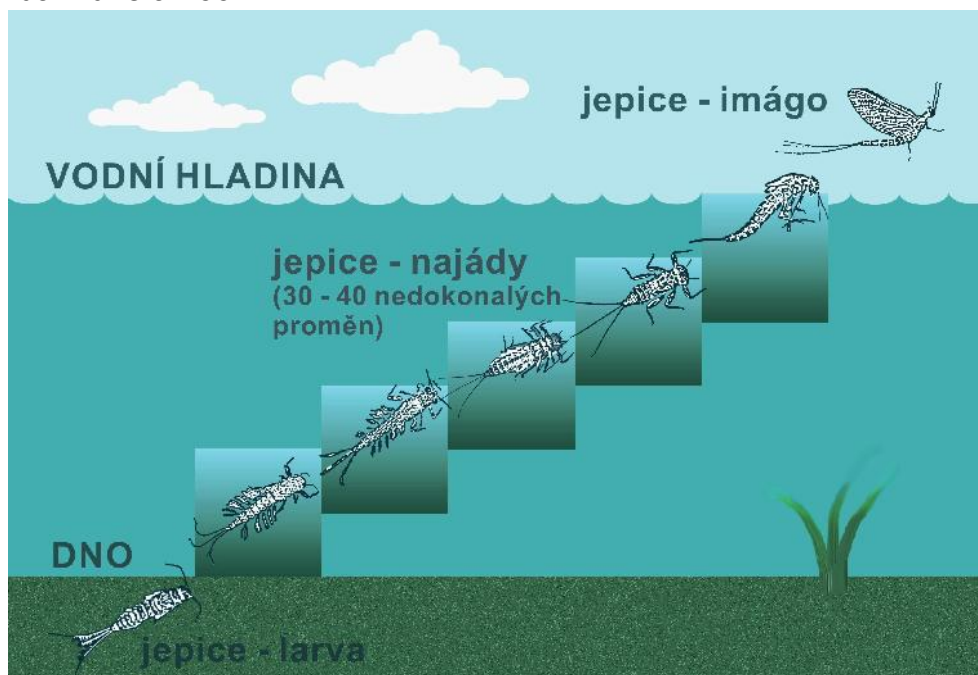
Také housenka je vlastně pokřtěna do kukly, kde umírá svému dosavadnímu způsobu života, nějaký čas nepřijímá žádnou potravu a je Bohem proměňována v úplně jiného tvora. Ke křtu patří poušť a poušť je vždy místem postu a osobní proměny. Ježíš se na poušti, kam byl hned ze křtu vyveden Duchem svatým, postil 40 dní a tedy také nějaký čas nepřijímal potravu. Z pouště se už nevrátil k tesařině, ale nastoupil cestu k novému duchovnímu povolání. Jeho úplnou a viditelnou proměnu mohli učedníci spatřit na hoře „Proměnění“. Tato proměna u Krista ovšem vůbec nemusí souviset s HŘÍCHEM, ale spíše s první větou Bible. Bůh nám na Ježíši Kristu ukázal naši nutnou proměnu z pozemšťana v nebešťana. Až teprve v analogickém porovnání stvořené přírody s Písmem si můžeme povšimnout, že i Ježíš prošel, strukturálně vzato, podobnou dvoupatrovou proměnou jako housenka. Housenka tedy není podobenstvím hříšného člověka, ale naopak předobrazem vzorného křesťana, který přesně ví, co má udělat.

Tady je dlužno dodat, že u nás se tato proměna zpravidla neděje tak rychle (během 40-ti dní) jako u Krista. My se klidně můžeme po křtu vrátit zpátky do práce ke své tesařině a nemusíme hned běžet někam do pustiny se 40 dní postit. Naše proměna je analogická spíše s jiným hmyzem – jepicí (viz. kap. 21).

Postupné proměňování jepice

O jepici se říká, že žije jen jeden den. Není to pravda, jepice žije až 3 roky pod vodou, nemá jen jedno stádium kukly jako motýl, ale místo toho několik (30 – 40) nymfálních převleků. Jepičí larva se svléká podobně jako rak a promění se jen v nepatrně jinou larvu

– nymfu. To se opakuje mnohokrát a každá nová nymfa se stále více podobá konečnému motýlku, který nakonec vyletí nad hladinu. Jepičí motýl už nemá ani ten sosáček. Je připraven pouze k svatebnímu reji a žije už jen jeden den. To by mohl být dobrý předobraz svatební hostiny v nebeském království, kde také stále trvá jen jeden den, neboť tam už nebude střídání dne a noci.

U jepice je tím druhým patrem, jako otisk Božího slova o vztahu NEBE – ZEMĚ, vyznačeno vodní hladinou. Většinu svého života i většinu svých proměn prožívá pod vodou. I my jsme v tomto světě vůči NEBI také jakoby pod hladinou, kde bychom také měli stále procházet svým postupným proměňováním.

Proměna našeho srdce, čili změna naší duchovní identity nastane okamžitě v den našeho obrácení a můžeme brzo zakusit citelná znamení o této vnitřní změně. Než ale Duch svatý „vykoukne na povrch z našeho těla“ tak, aby jeho ovoce bylo patrné i v našem praktickém životě, na našich skutcích i v našem charakteru, to potom bývá zdlouhavější proces.

Apoštolu Pavlovi, který se dříve hlásil k farizejství a byl horlivým pronásledovatelem Kristovy církve, to po obrácení trvalo celých 14 let, než začal církvím viditelně sloužit.

Kristova nová definice hříchu

Když Ježíš po večeři před svým zatčením oznamoval svým učedníkům, že je dobré aby odešel, jinak jim nebude moci poslat svého Ducha, řekl jim, že tento Duch pravdy je uvede do celé pravdy a zároveň také ukáže něco světu. Ježíš jim přitom nezapoměl dopředu prozradit, jaký druh pravdy Duch svatý přijde světu ukázat:

On přijde a ukáže světu v čem je hřích, spravedlnost a soud: Hřích v tom, že ve mne nevěří,...

Jan 16:8-9

Mám za to, že se tak zatím za celých více než 2000 let nestalo. Tato globální podstata HŘÍCHU, který zasáhl celý svět, zatím světu ukázána nebyla.

Zdá se, že církev dnes světu ukazuje všechno možné jen ne to, co jí řekl Ježíš a co chce Duch svatý. Církev se jako celek začala více přizpůsobovat pozemským sklonům lidí, kteří mají raději jasno v tom, co se musí a co nesmí dělat a ne lidí, kteří by vzali Boží dotek věčného života ve svém nitru jako závdavek NEBE a ve své pozemské nedostatečnosti dovolili Duchu svatému, aby se on sám ujal proměny jejich životů.

Podstatou HŘÍCHU v Novém zákoně už totiž není jen morální porušování Desatera, ale především odmítnutí přijmout do svého nitra Bohem nabízený zdroj věčného života. Tím je pouze Kristův Duch. Jenom on je mocen i ochoten vstoupit do našeho hříšného srdce. Co vlastně znamená ve verši Jan 16:9 nevěřit v Krista? Znamená to odmítnout jeho Ducha a nepozvat ho do svého nitra.

Pravou podstatou HŘÍCHU je odmítnutí Krista, nepřijetí jeho Ducha a s ním i tu následnou vnitřní proměnu z pozemšťana v nebešťana. Bez ní není možné spasení, přesněji řečeno, bez této proměny není možný vstup do nebeských příbytků.

Pouhá morální náprava, (pokud by ji vůbec někdo byl sto dosáhnout jen z vlastních sil), by stejně sama o sobě touto proměnou nebyla. Tuto proměnu sám na sobě nikdo nevykoná jen tím, že se mravně polepší.

Získáme ji pouze nutným obrácením, očištěním od hříchů skrze Kristovu krev a následným přijetím jeho Ducha, který v nás sám tuto proměnu postupně začne vykonávat.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Hřích je jedinou existující skutečností, kterou Bůh nestvořil.

Bez Krista spěje život každého člověka jen k posmrtnému „zrcadlu sebezdešení“.

Být housenkou není HŘÍCH,
jejím hříchem by bylo jako housenka zůstat a odmítnout se zakuklit.

NEBE jako horní patro ZEMĚ
je Bohem připraveno pro člověka už od stvoření světa.
(I Adam měl jít z ráje do NEBE.)

Celý svět pod vlivem hříchu už nefunguje tak,
jak původně podle Božího plánu měl.

HŘÍCH se stal překážkou a totální diskvalifikací k proměně člověka,
nikoliv jejím hlavním důvodem a příčinou.
Náš HŘÍCH je hlavně v tom, že to vůbec nevíme.

Kdo jednou spadne do jámy,
sám sebe z ní za vlasy nevytáhne.
Potřebuje spasitele.

Pouze Adam svým hříchem způsobil „HŘÍCH“.

Pravou podstatou HŘÍCHU je dnes odmítnutí Krista.